

akire ily hatást gyakorol a hideg.
 Aki bár túléli: jár-ke, tovább emészt,
 de szubjektuma sínyli még a vést.
 S meghasad! széthullik dermedt-hidegen.
 A töredékei: sok kis lélek-elem,
 árván sirniak. Ezt nem hallja senki még:
 Csupán a költők érzik, hogy miért...

S tudott — és művekben közhírré tétetett,
 hogy aki így él, elidegenedett
 lélekkel: ok nélkül gyilkolni se rest.
 Hideg közönnyel... Camus megírta ezt.
 Él-ül-öl. (zene: plöm-plöm) És hidegen
 mint gyilkost, felkötik. S ekképpen mint a hinta,
 egészen úgy leng aztán a zsinegen.
 S oly tárgyias lesz és olyan palinta.

AZ ARCHIMEDESI NEZŐPONT

Ha alulról nézi az ember:
 igen nagy hegy a Kilima Ndsaro,
 a Popocatepetl se búvik
 társai mögé szégyenlősen
 s még hány nagy hegyet scrolhatnánk
 föl, riadtan bámulva itt lenn
 a csúcok havas sokaságát!
 De négyszáz kilométerre fent
 a hegyek csak apró szemölcsök
 s a hegységek hajszálnyi ráncok

a gömbölyded Föld kerek arcán
 s még messzebből: hegyek, földrészek
 nem-láthatókká halványodnak.
 Az az úr, bármely jelentős is
 tiszte, rangja s prótekcioja,
 ennél sokkal közelebből már
 érdektelenné hitványodik
 s mint egy tört negyedik számjegyet
 bátran el lehet hanyagolni.

KISS DÉNES

MINDENKI

Mindenki tehet egyszer nagyot,
 bár mitse tudjon róla a világ.
 Csak a névtelenek igazán nagyok.
 S belülről hallhatunk tiszta muzsikát.

Egyszer biztosan mindenki teremthet.
 Egy kis csoda mindünkben lakik.
 A mindenségnek visszafelcselhet
 még a néma is.

NYARAIM

Sűrűsödik nyaraim mérge:
 töményül bennem a ragyogás.
 Köröttem árnyék: test gyengéje,
 dolgokon sötét tűz-lobogás.

Nyaraim tűzét gyűjtöm össze:
 a lélek átég, izzó edény.
 Földdobott labdáim pörögve
 állnak fent az ég közepén.